

ΗΛΙΟΒΑΣΙΛΕΜΑ

Σάν ἄρωστα τραντίφυλλα
στολίζουνα τ'ἀπέβραδου
τὸ νυχτικὸ κρεβάτι:
καί σέ χλωμὸ πάλι:
τώραῖο δειλινὸ
πεθαίνει μοναχό.

Σάν μόναχος κι' ὀλόπικρος
μὲ θλίψεις στὴ ματι
ἀργοπατῆ περήρανα μὲ ὄψι βασιληᾶ
ὁ Ἥλιος—καί στὰ πόδια του
βουβὰ καὶ ἤσκιωμένα
σουρπώνουν τὰ βουβὰ. . .

Κῆ' ἀγάλ' ἀγάλε μιὰ Κορφή,
ποῦ μεσ' τοὺς ἤσκιους γύρα
ντυμένη μὲ πορφύρα
στεφάνι Δόξα καὶ Φωτιάς
πλεγμένο μᾶνθια βυσινιάς
περήρανη φορεῖ—

'Αγάλ' ἀγάλε ἤσκιώνει
τὴ Δόξα ἀπιθώνει
καὶ ἔρμη μοναχῆ
μουλώνει κι' ἠ Κορφή. . .

ΓΚΙΩΝΗΣ

Μέσ' τὴν ἀκίνητη ἔρμη,
ποῦ δέντρο, κῦμα καὶ γυαλὸ
ὁ ὕπνος ἔχει πᾶρη—
κι' ἀπάνω ἀμίλητο, μουγγὸ
στοῦ οὐρανοῦ τὸν ὀμφαλὸ
ἑστάθη τὸ φεγγάρι—
Μόνα τοῦ γκιώνη ἠ λαλιὰ
σάν κάτι νὰ πεθάνη
λαλαίει ὀλοθλιμένη.

Καὶ στὴν ἀκίνητη ἔρμη,
ποῦ δέντρο, κῦμα καὶ γυαλὸ
ὁ ὕπνος ἔχει πᾶρη—
κι' ἀπάνω ἀμίλητο, μουγγὸ
στοῦ οὐρανοῦ τὸν ὀμφαλὸ
ἑστάθη τὸ φεγγάρι—

Ἔνας διαβάτης, ποῦ περνᾶ,
μὲ συλλοές ρωτάει:

—Τοῦ γκιώνη τάχα ἠ λαλιὰ
μέσα σαυτῆ τῆ σιγαλιὰ
τί τάχα νὰ ζητάη. . .